

Katecheze o svátostech – MANŽELSTVÍ VI

Podle Katechizmu katolické církve (č. 1643-1654)

Dobra a požadavky manželské lásky

- jednota, nerozlučnost, věrnost, otevřenost plodnosti

„Manželská láska... zahrnuje všechny stránky lidské osoby. Týká se těla a pudů, síly citů, smyslů, touhy ducha a vůle. Je hluboce zaměřena na osobní jednotu, která společenstvím v jednom těle vede manžele k tomu, aby se stali jedno srdce a jedna duše. Vyžaduje nerozlučitelnost a věrnost v definitivním vzájemném odevzdání a je otevřena pro plození. Jedním slovem, jde o normální vlastnosti každé přirozené manželské lásky, ale přece s novým obsahovým významem, který ji nejen tříbí a upevňuje, ale povznáší ji tak vysoko, že se stává vyjádřením zvláštních křesťanských hodnot.

JEDNOTA A NEROZLUČITELNOST MANŽELSTVÍ

Láska manželů ze své přirozenosti vyžaduje jednotu a nerozlučitelnost jejich společenství, jež zahrnuje celý jejich život: „Už tedy nejsou dva, ale jeden“ (Mt 19,6). „Jsou povoláni stále zvětšovat svou jednotu věrností, s jakou **denně plní svůj manželský slib vzájemného úplného sebeodevzdání.**“ Toto lidské společenství je utvrzováno, očišťováno a vedeno k dokonalosti **skrze společenství s Ježíšem Kristem** dané ve svátosti manželství. Prohlubuje se životem společné víry a společně přijímanou Eucharistií.

„Jednota manželství, kterou Pán potvrdil, se také jasně projevuje stejnou osobní důstojností ženy i muže, kterou je třeba uznávat ve vzájemné a plné lásce.“ Manželé, kterým Bůh nedopřál, aby měli děti, přesto mohou vést smysluplný manželský život po stránce lidské i křesťanské. Jejich manželství může vyzařovat plodnost lásky, vstřícnosti a oběti. Polygamie (mnohoženství) odporuje této stejné důstojnosti a manželské lásce, jež je jediná a výlučná.

VĚRNOST MANŽELSKÉ LÁSKY

Manželská láska ze své přirozenosti vyžaduje od manželů neporušitelnou **věrnost**. Je to důsledek toho, že **se manželé sobě navzájem darovali**. Láska chce být definitivní. Nemůže být „až do nového uspořádání“. „Toto důvěrné sjednocení jakožto vzájemné darování dvou osob a také dobro dětí vyžaduje úplnou manželskou věrnost a důrazně požaduje jejich nerozlučitelnou jednotu.

Její nejhlubším zdůvodněním je **věrnost Boha jeho smlouvě a Krista jeho Církvi**. Svátost manželství opravňuje manžele, aby představovali takovou věrnost a vydávali o ní svědectví. Svátost dává nerozlučitelnosti manželství nový a hlubší význam.

Může se zdát obtížné, ba dokonce nemožné, svázat se na celý život s jednou lidskou bytostí. A proto je více než kdy jindy nezbytné hlásat radostnou zvěst, že **Bůh nás miluje konečnou a neodvolatelnou láskou**, že manželé mají účast na této lásce, že ona je vede a podporuje a že svou věrností mohou být svědky věrné Boží lásky. Manželé, kteří často ve svízelných poměrech vydávají s Boží milostí takové svědectví, zasluhují vděčnost a podporu církevního společenství.

Nastávají však situace, kdy se společné soužití manželů stává z nejrůznějších příčin prakticky nemožným. V takových případech **Církev připouští tělesné oddělení manželů a ukončení společného bydlení**. Manželé nepřestávají být před Bohem manželem a manželkou; **nemají volnost uzavřít nový svazek**. V této tíživé situaci by bylo nejlepším řešením smíření, je-li to možné. Křesťanské společenství je povoláno k tomu, aby těmto osobám pomáhalo žít křesťansky jejich situaci ve věrnosti svazku jejich manželství, které zůstává nerozlučitelné.

Dnes se v mnoha zemích četní katolíci uchylují k rozluce podle občanských zákonů a uzavírají nový občanský sňatek. **Církev zastává z věrnosti ke slovu Ježíše Krista („Kdo se rozvede se svou ženou a ožení se s jinou, dopouští se vůči ní cizoložství. Rozvede-li se žena se svým mužem a vdá se za jiného, dopouští se cizoložství“: Mk 10,11-12) názor, že nemůže uznat nový sňatek za platný, bylo-li první manželství platné. Jestliže rozloučení uzavřeli civilní sňatek, nachází se v situaci, jež objektivně odporuje Božímu zákonu. Proto nemohou – pokud tato situace trvá – přistupovat ke svatému přijímání. Z téhož důvodu nemohou vykonávat určité v Církvi zodpovědné funkce. Smíření prostřednictvím svátosti pokání může být uděleno pouze těm, kteří litovali, že porušili znamení smlouvy a věrnosti Kristu, a kteří se zavázali, že budou žít v naprosté zdrženlivosti.**

Kněží a celé společenství mají projevovat pozornou starostlivost o tyto křesťany, kteří žijí v takové situaci a přitom si často uchovávají víru a chtějí křesťansky vychovávat své děti, aby se necítili jakoby oddělení od Církve, na jejímž životě se mohou a mají podílet jako pokřtění: „Mají být vybízeni k tomu, aby naslouchali Božímu slovu, účastnili se oběti mše svaté, pravidelně se modlili, podporovali obec v jejich dílech bliženecké lásky a v iniciativách bojujících za spravedlnost, vychovávali děti v křesťanské víře, zachovali si kajícího ducha a konali skutky pokání, a tak aby den ze dne na sebe svolávali Boží milost.

OTEVŘENOST K PLODNOSTI

„Svou přirozenou povahou jsou manželství a manželská láska zaměřeny k plození a výchově dětí, což je vrchol a koruna manželské lásky.“

„**Děti jsou jistě nejvzácnější dar manželství** a svým rodičům přinášejí velmi mnoho dobrého. **Sám Bůh**, který řekl: „Není dobré, aby byl člověk sám“ (Gn 2,18) a který „na začátku učinil lidi jako muže a ženu“ (Mt 19,4), **chtěl jim dopřát nějakou zvláštní účast na svém díle stvoření**, a proto muži i ženě požehnal slovy: „Plod'te a množte se“ (Gn 1,28). Proto správné pěstování manželské lásky a celý způsob rodinného života, jenž z něho vzniká – ostatní cíle manželství se tím nechtějí snižovat –, vyúsťují v pevné odhodlání manželů spolupracovat s láskou Stvořitele a Vykupitele, který skrze ně stále rozšiřuje a obohacuje svou rodinu.“

Plodnost manželské lásky se rozšiřuje na plody mravního, duchovního i nadpřirozeného života, který rodiče předávají svým dětem výchovou. **Rodiče jsou prvními a hlavními vychovateli svých dětí**. V tomto smyslu je základním úkolem manželství a rodiny být ve službě života.

Manželé, kterým Bůh nedopřál, aby měli děti, přesto mohou vést smysluplný manželský život po stránce lidské i křesťanské. Jejich manželství může vyzařovat plodnost lásky, vstřícnosti a oběti.